

8

Vzhledem k tomu, že už je pozdě odpoledne, není moc času začít před večerí s nějakou zábavou. Kluci odejdou do svého stanu a všichni začneme vybalovat. Nacpu všechno svoje jídlo a kosmetické potřeby do venkovní skříňky a zkontroluju teleskop, jestli se mu nic nestalo. Zdá se, že kodrcavou jízdu na střeše SUV přežil bez úhony. Pak se pokusím zavolat mámě, abych jí dala vědět, že jsme dorazili v pořádku, ale ve stanu není signál. V hlavní budově je Wi-Fi, takže napíšu dopředu zprávy – mámě a Avani – a doufám, že až se dostanu na signál, automaticky se pošlou.

Reagan někam zmizí, a tak vyrazíme se Summer prozkoumat Soví kemp samy. Mezi našimi stany je piknikový stůl a za zády nám začíná menší značená stezka, u které visí upozornění, že vede do národního parku a Kemp u vřesoviště nenese odpovědnost za turisty, kteří se rozhodnou opustit jejich pozemek. Zrovna tam běží skupina dětí bez dozoru, takže to nemůže být tak děsivé.

Vyhne se ječícím dětem a jdeme dál po precizně upravené cestě, lemované béžovými kameny občas prostrídanými s kvetoucími keři a venkovními světly. Zavede nás ke sprchám ve srubu s cedrovými šindely.

„Páni,“ zašeptá Summer uznale, když nakoukneme dovnitř. Cítím to úplně stejně. Před námi se rozprostírají prakticky lázně, laděné do přírodních tónů, aby souzněly s okolím. A jsou ještě hezčí než na fotografiích: dřevěné umyvadlové pulty, kamenné lavičky, nádherné lucerny zavěšené na kovových háčích vedle zrcadel. Sem

je zavedená elektřina, na rozdíl od stanů, a nějaká žena si tu nabíjí mobil, zatímco si vysouší vlasy. Vzadu je dokonce malá sauna.

„Později si tam vlezeme nazí s Kendrickem,“ informuje mě Summer cestou ven.

„To jsem nepotřebovala vědět,“ prohodím.

Rozesměje se. „Kdybys mi něco takovýho říkala ty, bylo by mi to fuk. Pořád jsi udělaná do Brettů?“

„Ehm...“

„Řekl mi, že jste spolu něco měli.“

Cože? „Neměli – ne *takhle*.“ Proboha, byl to jenom políbek.

„Je tak snadný tě uvést do rozpaků,“ zazubí se na mě. „Vědělas, že ti vždycky zrudnou uši? Je to roztomilý.“

Ježíši.

„Hej, jenom tě škádlím,“ vyhrkne a hravě mě poplácá po ruce. „Brett je fajn. Líbí se mi, jak s každým vychází. Já bych třeba ani za milion let nikdy nešla ven s Lennonem, protože by mě nenapadlo, že může být tak v pohodě.“

Nejsem si jistá, jak si to mám vyložit. Nejspíš chápu, co se mi tím snaží říct, a možná to někde hluboko myslí i upřímně. Ale taky mám za to, že se snaží naznačit, že Lennon nebyl v pohodě, dokud se tak nerozhodl Brett.

„Vy dva jste byli spolu, co?“

Strhnu. „Kdo ti to řekl?“

„Jen si vzpomínám, že jsem vás ve škole neustále vídávala pohromadě.“

„Byli jsme jen kamarádi,“ vysvětluju. „Nic víc.“

Lež.

Kterou Summer, zdá se, spolkla. Pokrčí rameny a pokračuje: „Myslím, že by z vás byl hezký pár.“

„Ne,“ vyštěknu podobně jako skutečný pes. „Rozhodně ne. Už se ani nekamarádíme.“

Zvedne ruce v odevzdaném gestu. „Hej, jenom říkám, co vidím. Přemýšlej o tom, slečno astroložko.“

Nebudu. A nenamáhám se ji znovu opravovat – ani kvůli jinému oboru, ani kvůli Lennonovi. Je pravda, že se do nás spolužáci navázeli, že jsme nejlepší přátelé, což občas doplnili mrknutím a uvozovkami ve vzduchu, a kolovaly drby, že jsme i něco víc. Z toho důvodu jsme se rozhodli provést Velký experiment čistě v soukromí. Abychom se vyhnuli pomluvám ve škole, ale hlavně tátovi. Protože Švihák Dan by *nikdy* nedovolil, aby jeho dcera randila se synem dvou bezvěrkyně.

Vlastně vůbec netuším, proč se vůbec starám o to, co si o nás s Lennonem myslí Summer. Měla bych si dělat větší starosti s tím, co jí navykládal Brett – že jsme spolu něco měli. Možná si to Summer špatně vyložila nebo se přeslechla. Podala to, jako by se Brett vychloubal, ale neměla bych hned předpokládat to nejhorší. Co já vím, třeba jí mohl říct, že jsem se mu líbila.

Možné je všechno. Jsem si ovšem až příliš vědoma svých planoucích uší, takže se raději celému tématu vyhnu. Mlčím a nepozorovaně se ujistím, že mi vlasy zakrývají tváře.

Když se vrátíme z prohlídky, najdeme Reagan a kluky, jak posedávají kolem piknikového stolu. Trochu se bojím, že si mě bude Summer kvůli Brettovi dobírat i před nimi, ale ta se rozběhne ke Kendrickovi, skočí mu na záda a žadoní, aby ji povozil. Celá konverzace o Brettovi a Lennonovi je zapomenuta.

Výborně.

Už je téměř čas na večeři, a tak se všichni společně vydáme na cestu k hlavní budově. A nejsme sami. Postupně se k nám připojují další a další skupinky hostů, mířících stejným směrem, a jakmile je na dohled, jsme rázem součástí pořádného davu. Někteří už mají v rukou sklenky s vínem a na terase s výhledem do nádherného skalnatého údolí posedávají v ratanových a vyřezávaných křeslech, doplněných o spoustu barevných polštářů. Všechno je zalité zlatavým světlem zapadajícího slunce. Je to na fotku. Doslova. Brett vytáhne mobil a fotí si to, zatímco se kolem nás protáhne číšník s jednohubkami.